

Nahid

Direcció: Ida Panahandeh **País:** Iran **Durada:** 106 min **Any:** 2015 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Sareh Bayat, Pejman Bazeghi, Navid Mohammad Zadeh, Milad Hossein Pour, Pouria Rahimi, Nasrin Babaei **Guió:** Ida Panahandeh, Arsalan Amiri **Música:** Majid Pousti **Distribuidora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 12/2/2016
No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

La Nahid és una jove divorciada que viu sola amb el seu fill de deu anys en una ciutat del nord de l'Iran al costat del mar Caspi. D'acord amb les normes que regeixen la societat iraniana, la custòdia d'un fill li correspon al pare, encara que en aquest cas el seu exmarit l'hi ha cedit a condició que no es torni a casar. La relació entre la Nahid i un altre home que l'estima apassionadament i desitja casar-se amb ella complicarà la seva situació com a dona i com a mare. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Resistència de gènere

Sota uns cels encapotats que podria haver invocat Nuri Bilge Ceylan, la Nahid, una mare iraniana acabada de divorciar del seu marit toxicòman i que lliura una incessant batalla per la supervivència i per la custòdia del seu fill, troba a la vora d'una platja, videovigilada i desagradable, el fràgil territori per construir una nova relació. Res serà fàcil: les pressions socials, familiars i econòmiques, les derives d'un fill en qui potser n'hi ha la potencialitat dels pecats del pare, i les diferències de classe amb el seu nou amant sumaran obstacles en aquest relat que, sense estridències, revela, a través d'un viacrucis quotidià i concret, la claustrofòbia existencial de ser dona sota el règim iranià i la seva herència cultural sustentada sobre el poder del patriarcat.

La claredat, la contundència i l'eficàcia narrativa de la proposta de la debutant Ida Panahandeh remet a un altre recent èxit del cinema iranià que, a través d'un assumpte particular, aconseguia oferir un ambiciós tall en secció de la societat del país: *Nader y Simin, una separación*, d'Asghar Farhadi, en el repartiment del qual també va participar l'esplèndida Sareh Bayat, que aquí ocupa el centre del discurs, encarnant una figura que no busca suscitar la compassió de l'espectador i que incorre, sovint, en decisions controvertides per pur imperatiu supervivent. Una societat opaca no sembla el millor territori per a la transparència individual. *Nahid* també manté certa proximitat amb l'espanyola *Techo y comida*, però les seves maneres són bastant més sofisticades i suposen una imaginativa apropiació d'aquesta tendència reflexiva del neorealisme iranià d'última generació que sembla pensar a fons cadascun dels seus enquadraments, considerar què és el que es deixa fora de quadre. Fora del relat, fins i tot.

A *Nahid* hi ha un radical maneig de les el·lipsis que la cineasta empra amb precisió i, també, una encomiable capacitat per representar escenes punyents sense caure en cap temptació melodramàtica: la seqüència de l'agressió al pare als lavabos d'un camp de futbol, com a represàlia per un deute de joc, resulta modèlica en qüestions d'ètica de la representació. Que la cineasta sàpiga, més tard, reformular-la com a premonició d'una situació similar viscuda pel fill, revela el seu bon sentit de la construcció narrativa en aquesta òpera prima sense passos en fals.

Jordi Costa - El País